

Zdaj se oklene Janezek očeta okrog vratu in mu pove tiho na uho, kaj da misli kupiti; pa še jedenkrat zatrdi, naj nikar nikomur ne pravijo o tem in da gotovo kupijo za njegov denar.

Rane na roki so se lepo celile; pri vrtnarju sta Janezek in mati dobro opravila, še rajše je imel odslej blagosrčnega dečka.

Nekega dne rečejo oče Janezku: »Zdaj je pa vse gotovo; prav dobro se je naredilo. Kdaj pa hočeš, da damo?«

»Drevi po večerji, če vam je všeč, ata!«

Vem, da ste že tudi vi, mladi čitatelji, radovedni, kaj je bil Janezek tisto jutro povedal svojemu očetu in kaj da je kupil za prihranjeni denar. Toraj čujte: Za ljubo mater je naročil novo cvetlico, tako, kakoršno je bil pokončal, in so jo mati tako zelo radi imeli; tudi ubito posodo je hotel z novo zamenjati. Lahko si mislite, kako zelo je bila vesela večerja, pri kateri so mati zvedeli za to skrivnost in zopet prejeli ljubljeno cvetlico pa dragoceno posodo. Pa za vse to jim ni bilo toliko mar; le to jih je veselilo, ker je ljubljeni sinek kazal tako dobro srce, in ker se je od tistega časa tudi res temeljito poboljšal in je postal polagoma ves krotak in potrpežljiv.

Po „Edelsteine“.

Ledene rože.

(Legenda).

Pusto in prazno zemljo je Bog pogrnil z zelenim prtom. Vse je zelenelo, kamor je pogledalo oko. To je bil krasen razgled! In angeljski zbori so se ponižno klanjali pred velikim Stvarnikom in peli:

»Častimo Te, mogočni Bog,
Saj vse je delo tvojih rok!«

Jasnih lic jim Gospod reče:

»Vstanite in hitite na zemljo. Okrasite ji zeleno obleko s cvetjem!« Poklonijo se angelji in vsak odhiti v svoj zlati grad. Ondi vzame biserno skledico. Nato

se dvignejo vsi angelji in odleté proti zemlji, veličastno pojoč:

»Častimo Te, mogočni Bog.
Saj vse je delo Tvojih rok!«

Na zemlji se razidejo na vse strani. Nekateri odleté k jasnemu nebu ali k morju, da jim poscdi svoje sinje barve; drugi na visoke gore in si izprosijo od snega njega beline; oni se napoté z bisernimi skledicami celo k jutranji zarji po rdeče barve. In s temi pobarvajo ustvarjene cvetlice

Skoro je bila vsa zemlja odeta z najrazličnejšim cvetjem. Kako je to dih-telo in cvetelo! In angelji vsplavajo zopet v nebesa. Kako se začudijo, videč, da je še jeden seraf ves zamaknjen pred Božjim

stolom. Takoj ga vzbudé: »Brat, ti si molil, ko smo mi kitili zemljo s cvetjem?«

Tedaj pride Bog in pravi:

»Pregledal sem vaše delo, dovršili ste vse po moji volji. Pa zakaj niste vzeli s seboj tudi tega serafa?«

Seraf se prikloni do tal in odgovori: »Zamaknil sem se in čisto preslišal Tvoje povelje, milostivi Gospod!« In Bog reče:

»Ustvarjeno je cvetje, kolikor sem ga odločil zemlji. A reci, dobri seraf, s kakim cvetjem bi ti rad poslavil moje ime?«

»Če smem voliti, večni Oče, — ustvaril bi rad cvetje, katero vzklije po zimi, ustvaril bi rad ledene rože na steklenih oknih.«

»Rekel si, zgodi se ti naj po besedi!« odgovori Bog. »Ko pride zima in umori vse cvetje, tedaj naj poženo ledene rože. Najkrasnejše so sicer med cveticami, a brez duha in vonja. Poženo naj v spomin, da je otrpnilo tebi srce, da si me molil ti sam, ko so odšli drugi na zemljo. V plačilo ti bodi najkrasnejše cvetje, kajti molitev mi je nad vse.«

In angelji se niso mogli prečuditi veliki modrosti Božji. Vrgli so se na obličje in zapeli:

»Častimo Te, mogočni Bog,
Saj vse je delo Tvojih rok!«

Gr. Gornik.

Z i m a.

Naj me gledate, kakor da bi me ne bili nikoli videli? Res, da sem danes vsa drugačna, kakor poprej. Kako tudi ne? Človek se mora vsega privaditi, le greha ne. Hvalila sem spomlad, ko so rožice poganjale iz tal in drevesa cvetela . . . Ogrevala sem se za poletje, ko so bila žita v klasji in dan dolg . . . Jabolka in hruške so mi bile zelo všeč jeseni, a tudi repice in krompirčka se ne branim. Vse je Bog dal.

A tudi mrzle zime se ne bojim.

Hú, hú, hú, hú — —
Zima je tu!

Hu, hu! In res zebe zdaj. Ne čudite se mi tedaj, da sem tako zelo zimsko oblečena. Komaj se premikam. A treba je. Mraz poišče vse kote. Kaj pa še le burja! Saj še ust ne smeš odpreti, ako nečeš, da se ti zakadi burja skozi grlo doli do rahlih pluč.

Burji — burji — burjica.
Zdaj je tvoja urica!
Burji — burji — burjica
Butaš nam na vratica . . .
Burji — burji — burjica
Brišeš naša okenca . . .

Toda le piskaj, burjica moja, kakor te je volja. Jaz se te ne bojim. Mati so me oblekli, kakor le kaj.